

Az én történetem

Az én barátságom története a Kodály úti óvodában kezdődött 2013-ban. Ott leltem rá az eddigi legjobb barátomra, Bálintra.

Az első nap, mikor szüleivel belépett a csoport ajtaján, én köszöntöttem a pajtások közül először. Bemutakoztam, körbevezettem, és megismertettem vele kis csoportunk többi tagjait. Már az első találkozáskor megkedveltük egymást, hamar kiderült, hogy sok közös tulajdonsággal rendelkezünk.

Múltak a napok, hetek, hónapok, és éreztem, hogy ebből akár egy életre szóló barátság is lehet. Mindent együtt csináltunk, még az óvodán kívül is rengeteg időt töltöttünk együtt. A nyári szünet sem volt akadály, mivel sokszor ellátogattunk egymáshoz, szüleink mindig megoldották.

https://www.nkp.hu/tankonyv/etika_5_nat2020/lecke_03_016

Elteltek az óvodai évek, s kezdődött az iskola. Kicsit megijedtünk, mivel más-más iskolába kerültünk, de ez sem jelentett változást, mivel hétközben telefonon beszéltünk, hétvégén meg találkoztunk. Ilyenkor megosztottuk egymással örömünket-bánatunkat. Szinte már szavak nélkül is megértettük egymást. Ez nagy erőt adott nekem.

Jött a felső tagozat, és megváltozott minden. Arra lettem figyelmes, hogy nem jelentkeznek a közös virtuális játékokban, nem kapcsolódhattam be hozzá, ami nagyon elszomorított. Ez többször is előfordult, ebből jöttem rá, hogy az osztálytársai befolyásolják.

Próbáltam vele megbeszélni a dolgokat, de inkább hátrított, mint hogy megmondja az igazat. Pedig szerintem az őszinteség és a bizalom nagyon fontos a barátságban!

Csalódottságom ellenére bízom benne, hogy az idő mindent megold, s barátsága visszatál hozzám.

Akárhogy is alakul az életünk, a közösen átélt kalandokat sosem felejttem el, az én számomra Bálint egy örök barát marad.

Sógorka Iván Zsolt 5.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola